

то ги чакахъ Естеванъ и Долора съ нетърпѣніе, и го положихъ на единъ одъръ. Бѣднѣиѣтъ Еммануилъ Аргозо ништо знакъ отъ животъ показваше. Рѣдѣтъ му высахъ неподвижны. Очитъ му съвършено склопены, лицето му бѣ вече покрито съ цвѣта на смъртта, и кръвъ течѣше още отъ равнѣ на тѣлото му.

Като видѣ Долора баща си въ таквози положеніе, тя нададе ужасенъ викъ. Тя бѣше толкози приблидила и слаба, щото неможаше да уталожѣ скърбта си. Тя паднѣ на колѣнѣ до баща си и съ повѣнѣлытъ си и прижълтѣлы устны цалунѣ изсъхнѣлата му рѣка, която толкози пѣти бѣ я благословила, бѣднѣиѣтъ управитель никакъ са непомръднѣ.

— О, Естеване! Естеване! извика Долора съ трепетъ, виждѣ, нито на милкованіята ми са отговаря!... рѣката му е студена, ... сърцето му не тупа вече!... Естеване! кажи ми живъ ли е още баща ми!...

Естеванъ навитъ отъ новата тѣзи и нечакана скърбъ, и отъ отчаяніето на онѣзи която обычаше, приближи сѣ и тури рѣката си на сърцето на Еммануила Аргозо. То тупаше още, но толкози слабо, щото лесно са познаваше че то тупаше за послѣденъ пѣтъ. Долора слѣдваше съ вниманіе сичкытъ движенія на Естевана, но той не смѣяше да продума, боеше са отчаяніето на дѣщерята, която съ толкози старанія и нѣжностъ пригрѣщаше не вече баща си, но негова трупъ.

— Прочее? попыта го тя най подиръ съ страхъ, отговори ми, Естеване... кажи, трѣба ли да са надѣлъ?

— Сърцето му тупа още, рече момъкътъ; трѣба да му дадемъ да вдѣхне една ароматическа жидкостъ.

— Земѣте, земѣте, рече Жуана като извади изъ пазвата си стѣкълце пълно отъ ароматы на тогашната арабска алхимія.

Долора като го дръпнѣ бърже тури го подъ носа на